

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Obdo/50/2013
Identifikačné číslo spisu:	1209205702
Dátum vydania rozhodnutia:	03.07.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Anna Marková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:1209205702.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu VB LEASING SK, spol. s r. o., Bratislava, Košická 49, IČO: 31 380 528, zastúpeného Advokátskou kanceláriou ECKER - KÁN & PARTNERS, s. r. o., Námestie Martina Benku 9, Bratislava, IČO: 35 886 625, proti žalovanému AUTOPOLIS, s. r. o., Bratislava, Panónska cesta 32, IČO: 35 728 311, zastúpenému S.A. Legal, s. r. o., Vajnorská 11, Bratislava, IČO: 36 869 694, o zaplatenie 30 505,21 eur s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 25Cb/226/2009, na dovolanie žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 20. augusta 2013, č. k. 2Cob/220/2012-175, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalovaného o d m i e t a .
Žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

Okresný súd Bratislava II rozsudkom zo 16. februára 2012, č. k. 25Cb/226/2009-148 vyhovel žalobe a žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi 30 505,21 eur s 10% úrokom z omeškania od 18. februára 2009 až do zaplatenia a na účet právneho zástupcu žalobcu zaplatiť 7 813,30 eur náhrady trov konania. Súčasne žalobcovi uložil povinnosť vydať žalovanému motorové vozidlo značky Nissan Xtrial 2,2 Dci, VIN: JNITENT30UO229230.

Rozhodol tak s odôvodnením, že žalovaný dodal žalobcovi osobné motorové vozidlo NISSAN X Trail 2,2 DCI, číslo karosérie: JNITENT30UO229230, za kúpnu cenu vyúčtovanú faktúrou č. 160075 z 29. marca 2006 v sume 919 000,-- Sk. Medzi žalobcom a K. bola 14. marca 2006 uzavretá leasingová zmluva číslo: LZF/06/00463, na základe ktorej sa stala leasingovým nájomcom predmetného vozidla. Žalobca, v zastúpení leasingovým nájomcom, listom zo 14. novembra 2008 žiadal o odstránenie väd vozidla v lehote 30 dní, inak má v úmysle od kúpnej zmluvy odstúpiť. Žalobca opäť v zastúpení leasingovým nájomcom, listom z 29. januára 2009 odstúpil od kúpnej zmluvy a zároveň žalovaného požiadal o vrátenie zaplatenej kúpnej ceny v sume 30 505,21 eur (919 000,-- Sk) v lehote 10 dní od doručenia odstúpenia. Žalovaný uvedenú sumu žalobcovi doposiaľ nevrátil. Vozidlo sa v súčasnosti nachádza v autorizovanom servise AUTOIMPEX.

V odbornom vyjadrení z 29. októbra 2008, č. 85/2008 znalecká organizácia SLOVDEKRA, s. r. o., konštatuje, že na základe vyhodnotenia priebehu výkonovej krivky so starým a novým typom turbodúchadla motorového vozidla Nissan X - Trail, ev. č. BA-375NZ, pracovníci autoservisu AUTO-IMPEX počas odstraňovania závady pristúpili mimo iného aj k výmene turbodúchadla za iný typ. Výmenou pôvodného turbodúchadla nový typ turbodúchadla, doporučeného výrobcom motorového vozidla, došlo k zmene priebehu výkonu motora motorového vozidla. Zmena typu turbodúchadla, následkom ktorej sa zmenila výkonová charakteristika motora a následne aj ďalšie technické parametre motorového vozidla (spotreba paliva, priebeh krútiaceho momentu, zrýchlenie...) je konštrukčná zmena, ktorá si vyžaduje rozšírenie homologizácie o nový typ, resp. variant motora z pohľadu emisii, z pohľadu výkonu motora a spotreby paliva, ako aj z pohľadu hluku. V prípade rozšírenia homologizácie je možné uvedenú úpravu motora (zmena turbodúchadla) akceptovať u vozidiel vyrobených po dátume platnosti rozšírenia homologizácie. Za predpokladu, že výrobca vozidla Nissan nepožiadala o rozšírenie homologizácie a v motore vozidla by došlo k zmene turbo dúchadla, potom by sa jednalo o prestavbu vozidla, ktorej schválenie podlieha osobitným predpisom. Vzhľadom na uvedené, z dôvodu zmeny typu turbodúchadla, má motorové vozidlo zmenenú charakteristiku, čo spôsobuje, že motorové vozidlo so zmeneným typom turbodúchadla má odlišné parametre, ako motorové vozidlo s pôvodným typom turbodúchadla. V prípade predmetného vozidla sa jedná o dodatočnú úpravu spojenú so zmenou dôležitých parametrov, t. j. vozidlo má rozdielne technické parametre, než s ktorými bolo schválené a ktoré sú zapísané v osvedčení o evidencii vozidla. Z tohto pohľadu by v zmysle platných právnych predpisov bolo vozidlo nespôsobilé na premávku na pozemných komunikáciách a vykonanie zmeny typu turbodúchadla je v tomto konkrétnom prípade v rozpore s príslušnými predpismi.

Súd ďalej konštatoval, že žalobca reklamoval vady na vozidle, požadoval ich odstránenie s tým, že v opačnom prípade odstúpi od kúpnej zmluvy. Závadu žalovaný neodstránil, čo bolo potvrdené aj odborným vyjadrením znaleckej organizácie. Žalovaným vykonaná oprava (výmena turbodúchadla) mala za následok zmenu výkonovej charakteristiky motora, ako aj ďalších technických parametrov vozidla, čo robí vozidlo nespôsobilým na premávku na pozemných komunikáciách. Tieto parametre môžu podstatným spôsobom ovplyvniť rozhodovanie pri výbere konkrétneho motorového vozidla. Odstúpenie od zmluvy preto súd považuje za dôvodné a platné. Odstúpením zmluva zanikla a dodatočne odpadol právny dôvod splnenia týchto povinností, preto treba vzťahy usporiadať tak, že sa vrátia prijaté plnenia. Jedná sa o vzájomné záväzky, pri ktorých sú obe zmluvné strany navzájom dlžníkmi a veriteľmi. Keďže žalovaný zaplatenú kúpnu cenu motorového vozidla nevrátil, súd ho zaviazal na zaplatenie sumy 30 505,21 eur spolu s úrokom z omeškania, lebo bol v omeškaní so splnením peňažného záväzku. Zároveň súd zaviazal žalobcu vydať žalovanému predmetné motorové vozidlo.

Návrh žalovaného na doplnenie dokazovania o znalecký posudok, týkajúci sa väd vozidla, resp. o odborné vyjadrenie znalca k odbornému vyjadreniu spoločnosti Slovdekra, s. r. o., súd zamietol s odôvodnením, že toto dokazovanie považuje za nadbytočné a neúčelné, lebo žalovaný nepredložil súdu žiadny relevantný dôkaz, ktorý by závery odborného vyjadrenia pochybnil. Spoločnosť Slovdekra, s. r. o., je zapísaná v zozname znaleckých organizácií v odbore doprava cestná, technický stav cestných vozidiel a je úplne bez významu, kto bol objednávateľom alebo zadávateľom odborného vyjadrenia.

Na odvolanie žalovaného vec prejednal Krajský súd v Bratislave, ako súd odvolací a rozhodol rozsudkom z 20. augusta 2013, č. k. 2Cob/220/2012-175 tak, že napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil a žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi na účet zástupcu 572,84 eur náhrady trov odvolacieho konania.

V odôvodnení rozhodnutia sa predovšetkým v celom rozsahu stotožnil so zisteným skutkovým stavom a právnym posúdením veci súdom prvého stupňa. Poukázal na ustanovenie § 344 a § 437 Obchodného zákonníka a konštatoval, že v prejednávanej veci došlo k platnému odstúpeniu od zmluvy podľa § 344 a § 437 ods. 5 Obchodného zákonníka. Uviedol, že listinnými dôkazmi bolo preukázané, že žalovaný ani v primeranej lehote neodstránil vady na vozidle, reklamované listom zo 14. novembra 2008. Výmenou turbodúchadla došlo k zmene charakteristiky motora, čo vyplýva tak z listu autorizovaného servisu spoločnosti AUTO - IMPEX, spol. s r. o., ako aj z odborného vyjadrenia znaleckej organizácie SLOVDEKRA, s. r. o., z 29. októbra 2008, na závery ktorého poukázal v odôvodnení rozsudku súd

prvého stupňa a s ktorými sa plne stotožnil odvolací súd. Podľa odvolacieho súdu uvedený listinný dôkaz aj s odkazom na predchádzajúce reklamácie závad motora, je dostatočným dôkazom o tom, že po výmene turbodúchadla malo vozidlo iné technické parametre, než ktoré sú zapísané v osvedčení o evidencii vozidla. Odvolací súd námietku odvolateľa, že bez znaleckého dokazovania nebola preukázaná existencia väd, vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti vyhodnotil ako nedôvodnú.

K ďalšej námietke odvolateľa, že žalobca neposkytol potrebnú súčinnosť na odstránenie reklamovaných väd tým, že vozidlo nepristavil do servisu, čím žalovaný nemal možnosť vady v lehote odstrániť, taktiež odvolací súd neprihliadol. Uviedol, že vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že žalobca reklamoval vady v súlade so záručnými podmienkami NISSAN PAN EUROPE u autorizovaného servisu vozidiel NISSAN, a to spoločnosti AUTO - IMPEX, spol. s r. o., ako aj u žalovaného s tým, že žalovaného upozornil, že v prípade potreby je autorizovaný servis NISSAN, spoločnosť AUTO - IMPEX, spol. s r. o., pripravený vydať vozidlo žalovanému na základe jeho požiadania. Žalovaný však na reklamáciu nereagoval. Dôkazom uvedených skutočností tak, ako uviedol v rozsudku súd prvého stupňa, je reklamácia zo 14. novembra 2008.

Z uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdil.

Proti tomuto rozsudku podal žalovaný dovolanie. Žiadal napadnutý rozsudok odvolacieho súdu v spojení s rozsudkom súdu prvého stupňa zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Prípustnosť dovolania zdôvodnil ustanovením § 237 písm. f/ O. s. p. Podľa žalovaného žalobcom predložený dôkaz - odborné vyjadrenie spoločnosti SLOVDEKRA, s. r. o., je v niektorých bodoch zjavne nesprávny a vo všeobecnosti nepreskúmateľný, lebo neposkytuje na podporu záverov v ňom obsiahnutých žiadne dôvody, logické nadväznosti, ani neobjasňuje, akým fyzikálnym alebo technickým procesom je vplyv vady vozidla realizovaný, predovšetkým úplne opomína prípadný vplyv na reklamované parametre vozidla. Tvrdí, že prístup k vozidlu nemal a tým ani nemal možnosť nechať vyhotoviť vlastný posudok, či porovnať zistenia spoločnosti SLOVDEKRA, s. r. o., so skutočnosťou, opakovane v konaní navrhoval vykonanie znaleckého dokazovania súdom. Súd prvého stupňa takýto dôkaz nevykonával, lebo ďalšie dokazovanie považoval za nadbytočné. Dôvodné pochybnosti žalovaného, založené na jeho dlhoročných skúsenostiach s predajom a servisom osobných automobilov, súd prvého stupňa neuznal a odvolací súd sa bez ďalšieho s týmto záverom stotožnil. Dovolateľ je presvedčený, že nepripustením vykonania dôkazu - znaleckého posudku k relevantným vadám predmetného vozidla, konajúce súdy efektívne zabránili žalovanému relevantne sa vyjadriť k dôkazom a tým postavili žalovaného do podstatne nevýhodnejšej pozície oproti žalobcovi, čo v konečnom dôsledku znemožnilo využiť právo žalovaného na spravodlivý proces podľa čl. 48 ods.2 Ústavy Slovenskej republiky. V tejto súvislosti poukázal na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky z 19. decembra 2001, sp. zn. I. ÚS 49/01. Uvedené skutočnosti podľa dovolateľa odôvodňujú záver, že žalovanému bola postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom a efektívne brániť svoje práva. Tento postup súdu mal za následok nesprávne skutkové zistenie vo veci a nesprávne aplikovanie ustanovenia § 422 Obchodného zákonníka, pokiaľ ide o existenciu väd vozidla a ustanovení § 436 a § 437 ods. 5 Obchodného zákonníka, keď konštatoval, že žalobca riadne uplatnil svoje nároky z väd tovaru. Krajský súd v Bratislave založil svoje zistenia o skutkovom stave na odbornom vyjadrení spoločnosti SLOVDEKRA, predložené žalobcom, ktoré konštatuje existenciu väd na predmetnom vozidle. Žalovaný je presvedčený, že spoľahnutie sa na závery tohto odborného vyjadrenia malo za následok nedostatočné zistenie skutkového stavu a nesprávne rozhodnutie vo veci. Ďalej uviedol, že na jazdné vlastnosti vozidla má vplyv každá súčiastka vozidla, od kolies a pneumatík, cez podvozok, až po zložité pohyblivé súčasti, pričom aj súčiastky precízne vyhotovené, nemôžu byť z fyzikálneho hľadiska identické. Preto každé vozidlo môže vykazovať mierne odlišné charakteristiky, ktoré sa však nepovažujú za vady. Súčiastky vozidiel sa tiež bežne v rámci servisu vymieňajú a nahrádzajú novými. Podobne aj dva zhodné motory so zhodným vstrekovaním a zhodným turbodúchadlom vykazujú pri meraní mierne odchylné parametre, čo vyplýva z konštrukčných a fyzikálnych vlastností motora a jeho súčastí. Dovolateľ je toho názoru, že samotné zistenie, že výkonová krivka sa zmenila, nie je možné bez ďalšieho považovať za dôkaz o existencii vady vozidla.

Ďalej odvolací súd uviedol, že žalobca riadne uplatnil svoje vady listom zo 14. novembra 2008, v ktorom však žalobca iba konštatoval, že vozidlo odstaviť v spoločnosti AUTO - IMPEX, spol. s r. o., ktorú inštruoval, v prípade potreby a na základe požiadavky vozidlo vydať, nie však odovzdať, či doručiť žalovanému za účelom odstránenia väd. Pokiaľ ide o spôsob, akým mal žalobca odovzdať vozidlo za účelom odstránenia väd, zákonné ustanovenia o nárokoch z väd tovaru, ustanovenia Obchodného zákonníka upravujúce zmluvu o dielo, ani žiadna zmluva alebo dohoda medzi žalobcom a žalovaným tento spôsob nešpecifikovali. Je všeobecne známou a nespornou skutočnosťou, že v odvetví záručného a pozáručného servisu osobných motorových vozidiel je zaužívaným postupom vytýkania akýchkoľvek väd, pokiaľ je vozidlo pojazdné, pristavenie vozidla do servisu predávajúceho a popísanie vytýkaných väd servisnému technikovi, resp. vyplnenie zákazkového listu - servisného volania. Oznámenie o tom, že vozidlo je uskladnené u tretej osoby, ktorá nie je poverená doručením, či odovzdaním vozidla, nie je v bežnej obchodnej praxi považované za odovzdanie vozidla do servisu za účelom opravy. Žalovaný je presvedčený, že zo žiadneho zákonného ustanovenia nevyplýva žalovanému povinnosť reklamované vozidlo prevziať na mieste určenom žalobcom. Žalobca neidentifikoval, že by vozidlo bolo nepojazdné, žalobcovi preto nič nebránilo dopraviť ho do servisu žalovaného a odovzdať ho za účelom opravy reklamovanej vady. Pokiaľ krajský súd konštatoval, že samotný list žalobcu zo 14. novembra 2008 preukazuje, že vozidlo bolo odovzdané žalovanému za účelom odstránenia väd, dopustil sa nedôvodne rozširujúceho výkladu ustanovenia § 436 Obchodného zákonníka, bez opory v zákone rozšíril povinnosti predávajúceho aj na prevzatie veci v mieste arbitrárne určenom kupujúcim a jej prevoz do miesta opravy a opomína aplikovať príslušné ustanovenia zákona, najmä § 264 Obchodného zákonníka na sekundárny zodpovednostný právny vzťah, vzniknutý medzi predávajúcim a kupujúcim na základe uplatnenia nárokov z väd tovaru.

Je presvedčený, že krajský súd nesprávne právne posúdil vec, keď konštatoval, že samotným odoslaním oznámenia o tom, že vozidlo je odparkované na určitom mieste, došlo k riadnemu odovzdaniu vozidla do servisu. Podľa žalovaného odstúpenie od zmluvy je preto neplatné z dôvodu rozporu s § 437 ods. 5 Obchodného zákonníka. Krajský súd tiež nezohľadnil, že žalobca predmetné vozidlo takmer dva roky pred odstúpením od zmluvy užíval a podobne po odstúpení od zmluvy naďalej mal vozidlo vo svojej dispozícii. Nemožno preto žalobcovi spravodlivo priznať nárok na vrátenie plnej kúpnej ceny, pretože by tým došlo k bezdôvodnému obohateniu na strane žalobcu.

Žalobca sa k dovolaniu nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.) po zistení, že dovolanie bolo podané v lehote stanovenej v § 240 ods. 1 O. s. p., predovšetkým skúmal, či sú splnené podmienky dovolacieho konania. Rozhodujúc vo veci bez nariadenia dovolacieho pojednávania podľa § 243a ods. 3 O. s. p. dospel k záveru, že dovolanie je potrebné odmietnuť podľa § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. v spojení s § 243b ods. 5 prvá veta O. s. p.

Podľa § 243b ods. 5 prvá veta O. s. p. ustanovenie § 218 ods.1, § 224 ods.1, § 225 a § 226 platia pre konanie na dovolacom súde obdobne.

Podľa § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. dovolací súd odmietne odvolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné.

Podľa § 236 ods. 1 O. s. p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

Dovolací súd pred tým, než by pristúpil k posúdeniu opodstatnenosti dovolania a než by sa napadnutým rozhodnutím zaoberal z hľadiska jeho vecnej správnosti, skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému je prípustné.

V prejednávanej veci dovolanie smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku. V zmysle ustanovenia § 238 ods. 3 O. s. p. dovolanie je prípustné tiež proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený

rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4.

V prejednávanej veci odvolací súd vo svojom potvrdzujúcom rozsudku nevyslovil, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu a rovnako nejde ani o potvrdzujúci rozsudok súdu prvého stupňa, ktorým vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O. s. p., preto prípustnosť dovolania nie je daná podľa § 238 ods. 3 O. s. p.

V zmysle § 242 ods. 1 O. s. p. je dovolací súd povinný prihliadnuť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O. s. p. Dovolací súd sa neobmedzil iba na skúmanie podmienok prípustnosti dovolania podľa § 238 O. s. p., ale zaoberal sa aj otázkou, či podané dovolanie nie je prípustné aj podľa § 237 písm. a/ až g/ O. s. p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu (rozsudku alebo uzneseniu) odvolacieho súdu, ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou z uvedených procesných väd: nedostatok právomoci súdu, spôsobilosti účastníka konania, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, prekážka veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, odňatie možnosti účastníkovi konať pred súdom a rozhodovanie vylúčeným sudcom alebo súdom nesprávne obsadeným.

Dovolateľ v dovolaní prípustnosť dovolania odôvodnil poukazom na ustanovenie § 237 písm. f/ O. s. p. S prihliadnutím na obsah dovolania, sa dovolací súd osobitne zaoberal otázkou, či žalovanému bola odňatá možnosť konať pred súdom. Odňatím možnosti konať pred súdom sa rozumie procesne nesprávny postup súdu, priečiaci sa zákonu alebo inému všeobecne záväznému právnomu predpisu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie procesných oprávnení účastníka občianskeho súdneho konania.

K námietke žalovaného, že v konaní došlo k procesnej vade konania v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p., lebo súd prvého stupňa a odvolací súd nevykonali dokazovanie znalcom, hoci to navrhoval, dovolací súd uvádza, že už v rozhodnutí publikovanom pod R 6/2000 Najvyšší súd Slovenskej republiky uviedol, že ak súd v priebehu konania nevykoná všetky dôkazy navrhované účastníkmi konania, resp. nevykoná iné dôkazy na zistenie skutočného stavu, dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podľa § 237 písm. f/ O. s. p. nie je prípustné, lebo nemožno to považovať za odňatie možnosti konať pred súdom a za znemožnenie uplatnenia procesných práv, ktoré účastníci mohli uplatniť a boli v dôsledku nesprávneho postupu súdu z nich vylúčení.

Dovolací súd poukazuje aj na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. IV. ÚS 329/04, podľa ktorého súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníka konania. Procesný postoj účastníka konania zásadne nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť všeobecného súdu akceptovať jeho návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich. Všeobecný súd je však povinný na všetky tieto procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj rešpektovaní druhu civilného procesu, v ktorom účastník konania uplatňuje svoje nároky, alebo sa bráni proti ich uplatneniu, prípadne štádia civilného procesu.

Podľa názoru dovolacieho súdu k vytýkanému nesprávne postupu v prejednávanej veci nedošlo.

Skutočnosť, že odvolací súd nevykoná dôkaz navrhnutý žalovaným, t. j. znalecké dokazovanie, nemožno považovať za postup, ktorým by súd žalovanému odňal možnosť konať pred súdom. Nevykonanie dôkazov navrhnutých účastníkom nie je postupom, ktorým súd odňal účastníkovi možnosť konať pred súdom. Tento názor zaujal Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozhodnutí uverejnenom v Zbierke rozhodnutí a stanovísk súdov Slovenskej republiky pod č. 37/1993. Platí to v plnom rozsahu aj o takom dôkaze, ktorý účastník zo svojho subjektívneho hľadiska považuje za vysoko významný.

Rozhodovanie o tom, ktoré z navrhovaných dôkazov budú vykonané, patrí výlučne súdu a nie účastníkovi konania (§ 120 ods. 1 O. s. p.). Skutočnosť, že odvolací súd nevykonal taký dôkaz, ktorý by bol podľa účastníka spôsobilý privodiť zvrät v skutkových zisteniach, by mohla mať za následok neúplne zistený skutkový stav, vedúci k vydaniu nesprávneho rozhodnutia, zakladalo by to dôvodnosť dovolania, nebolo by to však odňatím možnosti konať pred súdom, ktoré by zakladalo prípustnosť dovolania. To, či skutkové a právne závery, založené na dokazovaní, vykonanom bez zreteľa na navrhnuté a nevykonané dôkazy, sú správne alebo nie, možno v dovolacom konaní posúdiť až v prípade, ak by bolo z určitého dôvodu dovolanie prípustné. Ide o dôvod, ktorý síce môže zakladať dôvodnosť dovolania, nie však jeho prípustnosť. O taký prípad v prejednávanej veci nešlo. Žalovaný mohol v konaní využiť svoje práva a uplatniť procesným predpisom dovolený vplyv na priebeh konania a rozhodnutie súdu. Mal možnosť vyjadriť svoj názor na to, ako sa majú príslušné predpisy hmotného práva na vec správne aplikovať, ako sa majú skutkové zistenia právne hodnotiť a aký konečný záver o dôvodnosti žaloby sa má z nich vyvodiť. Skutočnosť, že odvolací súd jeho skutkové a právne hodnotenie neakceptoval, nemožno považovať za odňatie práva konať pred súdom. Dôvod, zakladajúci prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f/ O. s. p., tým nebol naplnený. Dovolací súd nezistil ani iný dôvod, ktorý by zakladal prípustnosť dovolania.

Dovolací súd nevyhovel ani námietke nesprávneho vyhodnotenia listu žalobcu zo 14. novembra 2008 ako platnej reklamácie, pretože ani nesprávne vyhodnotenie dôkazov súdom, nie je možné považovať za vadu konania podľa § 237 O. s. p. Ak súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, má to za následok vecne nesprávne rozhodnutie, čo je relevantným dôvodom, ktorý prichádza do úvahy len vtedy, keď je dovolanie prípustné. Správnosť skutkových a právnych záverov, založených na dokazovaní, by bolo možné v dovolacom konaní posúdiť až v prípade, ak by bolo dovolanie prípustné.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto dovolanie žalovaného odmietol v zmysle ust. § 243d ods. 5 O. s. p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p., ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému tento opravný prostriedok nie je prípustný.

Právo na náhradu trov dovolacieho konania vzniklo žalobcovi v zmysle ustanovenia § 243b ods. 5, § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O. s. p., t. j. podľa úspechu účastníkov v dovolacom konaní. Žalobca v dovolacom konaní nepodal návrh na priznanie trov dovolacieho konania, preto mu dovolací súd náhradu trov nepriznal.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.